

Sygn. akt IX Ka 477/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aleksandra Nowicka

Sędziowie SSO Barbara Plewińska

SSO Jarosław Sobierajski (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Grudziądzu Małgorzaty Zdrojewskiej-Gutowskiej

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2016 roku

sprawy ***J. J., oskarżonego z art. 178 a § 1 kk***

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 10 maja 2016 roku sygn. akt II K 1009/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę prawną orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym (pkt 2 wyroku) przyjmuje przepis art. 42 § 2 kk oraz wydłuża okres tego zakazu do 3 (trzech) lat;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 477/16

UZASADNIENIE

J. J. został oskarżony o to, że:

w dniu 14 października 2015 r. o godz. 22:00 w W., prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, tj. motorower (...)o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości, mając o godz. 22:23 – 1,41 promila, o godz. 22:25 – 1,38 promila i o godz. 22:40 - 1,32 promila alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt II K 1009/15: uznał oskarżonego J. J. za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, to jest występku z art. 178a § 1 kk, za który na mocy tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych przyjmując, że wysokość jednej stawki wynosi 20 zł; na mocy art. 42 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku; na mocy art. 43 § 2 kk zasądził od oskarżonego na rzecz

Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł oraz zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, a powstałymi wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz o środku karnym - zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku - na niekorzyść oskarżonego, wniósł prokurator. Zarzucił mu obrazę prawa materialnego w postaci art. 42 § 2 kk poprzez niezastosowanie tego przepisu jako podstawy orzeczenia wobec J. J. środka karnego - zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu środka karnego w wymiarze poniżej dozwolonej granicy zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych za czyn z art. 178a § 1 kk.

W oparciu o ten zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w pkt 2 jako podstawę wymierzenia środka karnego – zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - art. 42 § 2 kk i orzeczeniu środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 3.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzut obrazę art. 42 § 2 kk, poprzez niezastosowanie tego przepisu, był trafny. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w art. 42 § 1 kk, tj. przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, był w stanie nietrzeźwości, sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju. Przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji to wszystkie przestępstwa zawarte w rozdziale XXI Kodeksu Karnego o tożsamej nazwie. Wśród tych przestępstw jest przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Do znamion tego przestępstwa należy m.in. to, że sprawca znajduje się w stanie nietrzeźwości, co przewiduje również przepis art. 42 § 2 kk. Tym samym, w razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 kk sąd jest zobowiązany - na podstawie art. 42 § 2 - orzec wobec sprawcy zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów lub pojazdów określonego rodzaju, i to na okres nie krótszy niż 3 lata. Wykładnia językowa powyższych przepisów jest oczywista, a zatem odwoływanie się do innego rodzaju wykładni, tak jak uczynił to Sąd I instancji, nie znajdowało uzasadnienia. Takie działanie prowadziłoby w istocie do uchylania w drodze interpretacji mocy obowiązującej prawa stanowionego. Powyższe stanowisko znajduje wsparcie w utrwalonej i jednolitej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2001 r., I KZP 24/01, OSP 2002/7-8/110, Prok.i Pr.-wkł. 2001/12/2, Wokanda 2002/7-8/30; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 27/01, OSNKW 2002/1-2/5; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 r., V KK 150/12, LEX nr 1219285, Prok. i Pr.-wkł. 2012/10/1; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2013 r., IV KK 57/13, Prok.i Pr.-wkł. 2013/9/12, LEX nr 1314559).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę prawną orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym wobec oskarżonego J. J. przyjął przepis art. 42 § 2 kk oraz wydłużył okres tego zakazu do 3 lat. W pozostałym zakresie, wobec braku uchybień z art. 439 kpk i art. 440 kpk, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Kierując się zasadami słuszności, zważywszy że to błąd Sądu Rejonowego skutkowało przeprowadzeniem postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy – na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk - zwolnił oskarżonego od zapłaty wydatków poniesionych w tym postępowaniu i obciążył nimi Skarb Państwa.